— МЕТРО —

ГОВАРД ФІЛІПС

ЛАВКРАФТ

КІШКИ АЛЬТАРА

Харків
«ФОЛІО»

ЖАХЛИВИЙ ДІДУГАН

Ідея навідати Жахливого Дідугана спала на гадку Анжело Річчі, Джо Кзанеку та Мануелю Сільві. Цей старигань мав репутацію неймовірно заможного і до того ж безнадійно хворого чоловіка, жив у доволі великому та стародавньому будинку, що стояв на Вотер-стрит, яка простяглася уздовж морського берега. Перші дві обставини, можна сказати, відіграли головну роль в ухваленні панами Річчі, Кзанеком і Сільвою такого рішення, позаяк усі троє не без підстав вважали себе справжніми майстрами такого вишуканого ремесла, яке здавна називали грабунком.

Упродовж багатьох років Жахливий Дідуган залишався улюбленим об'єктом напружених роздумів і довгих бесід серед мешканців Кінґспорту. Те, що Жахливий Дідуган перебував у центрі уваги жителів містечка, багато в чому гарантувало безпеку від можливих зазіхань з боку таких панів, як Річчі та його колеги, хоча скарби, які належали йому (доречно сказати, зовсім невстановленого ґатунку й обсягу), Жахливий Дідуган зберігав саме в своєму дуже застарілому помешканні, що помітно покосилося.

Варто визнати, що Жахливий Дідуган вирізнявся неабиякими дивацтвами, а дехто подейкував, що свого часу він служив капітаном на кількох кораблях, які плавали до берегів Ост-Індії. Він справді був настільки старий, що ніхто навіть не міг пригадати, як він виглядав замолоду, а майже цілковите

самітництво й уперта небалакучість зумовили той факт, що жоден із жителів містечка не знав, як його звати насправді.

На подвір'ї його старовинного та непоказного на вигляд будинку, обсадженого по периметру настільки ж давніми, як і сам дім, кривими деревами, розмістилася достатньо дивна колекція великих каменів, химерно згрупованих і розфарбованих таким чином, що вони віддалено нагадували ідолів із якогось легендарного східного храму. Більшість підлітків, які любили набридати Жахливому Дідуганові за його довгу, вічно нечесану сиву чуприну та бороду, а то й бити злочинно кинутими каменюками вузенькі вікна його помешкання, відверто побоювалися цієї кам'яної колекції, тоді як більш дорослих і не менш цікавих людей, котрі інколи підкрадалися до вікон його обійстя та зазирали досередини через запилюжені шибки, серйозно лякало щось геть інше.

За їхніми словами, у порожній кімнаті на першому поверсі особняка Жахливого Дідугана стояв величезний стіл, заставлений масою всіляких пляшок, причому всередині кожної висіло підвішене за волосінь на манір маятника свинцеве грузило. За словами очевидців, Дідуган часто сідав за стіл і балакав з цими пляшками, звертаючись до них на ім'я — Валет, Різун, Довготелесий Том, Іспанець Джо, Пітерс і Мейт Елліс тощо, і щоразу під час подібної «бесіди» грузила в пляшках починали легенько хитатися. Цікаво, що люди, котрим якось довелося спостерігати за високим і худим Дідуганом під час цих дивних «діалогів», після цього вже ніколи не підглядали в його вікна.

Однак Анжело Річчі, Джо Кзанек і Мануель Сільва були жителями Кінґспорту. Вони належали до нового та вельми строкатого чужорідного племені, яке блукало далеко за колом звичаїв і традицій Нової Англії, а тому бачили в Жахливому Дідугані лише згасаючого і майже безпорадного сивобородого стариганя з худими слабкими руками,

що відчайдушно тремтять, і котрий навіть не був здатен пересуватися без свого старомодного вузлуватого ціпка.

Вони, можна сказати, навіть по-своєму жаліли цього самотнього та непривітного діда, котрого цуралися всі містяни, зате постійно оббріхували та задирали вуличні собаки. Проте, справа залишалася справою, і для того, хто вирішив присвятити себе такому специфічному фаху, як їхній, завжди існувала спокуса «помацати» старого і слабкого чоловіка, котрий не мав власного рахунку в банку й оплачував свої нечисленні закупи винятково іспанськими золотими та срібними монетами, до того ж викарбуваними два століття тому.

Час для візиту наші добродії також обрали вельми вдало — ніч, причому панам Річчі і Сільві належало погомоніти із сивим дідусем, тоді як пан Ксанек мав їх чекати, сидячи в автівці, яку він завчасу поставить на Шип-стрит, неподалік від задньої хвіртки, всадженої в мур високої садиби не надто гостинного господаря. Прагнення уникнути непотрібного спілкування з поліцією зумовлювало намір згаданих жевжиків забезпечити собі тихий і цілком мирний відступ.

Як і домовилися заздалегідь, до місця своїх майбутніх дій усі три «джентльмени удачі» підійшли порізно, щоб уникнути в подальшому будь-яких небажаних підозр. Панове Річчі та Сільва зустрілися на Вотер-стрит, безпосередньо перед брамою головного входу до оселі Дідугана, і, хоча їм аж ніяк не припало до смаку те, що промені місячного сяйва продираються крізь листя та доволі яскраво освітлюють оздоблені камені на подвір'ї будинку, їхній розум був поглинений набагато суттєвішими речами, ніж марними міркуваннями про якісь забобони тощо. Вони не відкидали того, що спроба викликати на відвертість Жахливого Дідугана, щоб видав, де сховав свої скарби, може виявитися

вельми копіткою і навіть неприємною справою, позаяк знали, що старі «морські вовки» зазвичай вирізняються впертим характером і практично збоченим свавіллям, але все ж не скидали з рахунків і ту обставину, що в цьому випадку мали справу з більш ніж старим і дуже хворим добродієм, тоді як самі були молодими і дужими. Крім своїх інших переваг, панове Річчі та Сільва вирізнялися особливим умінням стимулювати красномовство навіть замкнутих людей, і вже, певна річ, змогли б без особливих зусиль приглушити зойки слабкого і дуже старого чоловіка.

Тримаючи в думках усі згадані обставини, вони подалися до одного з освітлених вікон будинку Жахливого Дідугана, і незабаром почули, як той зовсім по-дитячому базікає з пляшками, в яких і справді слабо гойдалися маленькі маятники.

Панові Кзанеку, котрий неабияк нудився в автомобілі, припаркованому біля задньої хвіртки будинку Жахливого Дідугана на Шип-стрит, очікування здалося вже занадто довгим. За своєю вдачею він був цілком поблажливим і навіть м'якосердим чоловіком, а тому йому вкрай не сподобалися ті зловісні волання, які долинули з обійстя вже незабаром після початку операції. Хіба він не попереджав своїх колег, щоб проявляли максимум м'якості та терпимості, поводячись із старим і жалюгідним морським капітаном?

Він майже не зводив напруженого погляду з вузької дубової хвіртки, вмонтованої у високу й оповиту плющем кам'яну стіну, час від часу зиркаючи на годинник і не тямлячи причин затримки. Невже в стариганя не витримало серце раніше, ніж він встиг розкрити таємницю своїх скарбів, і це зумовило необхідність вдатися до додаткових пошуків? Як би там не було, пану Кзанеку ніяк не подобалося його явно тривале очікування, тим більше в такому темному місці.

Несподівано він почув легке відлуння кроків, що долинуло з глибини дитинця по той бік хвіртки, потім чиясь рука почала обережно вовтузитися зі заржавілим засувом, і нарешті вузькі дерев'яні двері відчинилися досередини. У блідому сяйві самотнього та тьмяного вуличного ліхтаря чатовий спробував розгледіти, що саме винесли його колеги з цього зловісного обійстя, яке так близько маячило в темряві ночі.

Однак побачив зовсім не те, що сподівався, оскільки його приятелів в отворі хвіртки не було — там стояв лише Жахливий Дідуган, він спокійно спирався на свій вузлуватий ціпок та огидно всміхався. Пану Кзанеку зроду не доводилося бачити очей стариганя, але зараз він чітко розгледів, що вони жовті...

У маленьких містечках навіть цілком дріб'язкові події іноді здатні наробити чимало галасу. Мабуть, саме з цієї причини жителі Кінґспорта всю весну, а потім і все літо жваво обговорювали історію, пов'язану зі знахідкою на морському березі викинутих прибоєм трьох невпізнаних трупів — усі вони були по-звірячому порубані, буквально пошматованими гострими тесаками чи абордажними шаблями. Крім цього, на їхніх понівечених тілах виднілися сліди підборів важких морських чобіт. Декотрі очевидці розповідали і про більш тривіальні речі, на кшталт порожньої автівки, яку знайшли на Шип-стрит, або почутий ними вночі дикий, просто нелюдський лемент, який, можливо, лунав від зграї бездомних тварин чи перелітних птахів.

І лише Жахливий Дідуган не виявив жодної цікавості до цих даремних балачок. Він узагалі за натурою був відлюдником, а коли людина стара і до того ж немічна, її скритність, здебільшого, стає ще помітнішою. Та й потім, теж мені дивина всі ці порожні байки і пересуди балакучих містян — такий морський вовк, як він, прецінь, набачився на своєму віку такого, що іншому вистачило б на десять життів.

ЗМІСТ

Жахливий Дідуган 3
Дерево на пагорбі 8
Кішки Альтара 23
Храм 27
Дивна хатинка на стрімчаку в імлі 43
Пошуки Іранона. 55

Літературно-художнє видання

Серія «Метро»

ЛАВКРАФТ Говард Філіпс

КІШКИ АЛЬТАРА

Переклад з англійської

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Відповідальна за випуск *І. В. Мазінг*
Художній редактор *О. А. Гугалова-Мєшкова*
Технічний редактор *Г. С. Таран*

Підписано до друку 19.10.26. Формат 84x108 1/32.
Умов. друк. арк. 3,36. Облік.-вид. арк. 3,05.
Замовлення № .

ТОВ «Видавництво Фоліо»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016
avk@folio.com.ua

Сайт та інтернет-магазин видавництва:
www.folio.com.ua
Електронна адреса:
market@folio.com.ua